

העותר:

עו"ד שחר בן מאיר

מרח' אבא הלל 12 רמת גן

טל': 03-6127878 פקס: 03-6127979

- נ ג ד -

המשיבים:

1. חה"כ איתמר בן גביר השר לביטחון לאומי
המשרד לביטחון לאומי
2. סיעת עוצמה יהודית
ע"י חה"כ בן גביר
3. המשרד לביטחון לאומי
4. היועצת המשפטית לממשלה
באמצעות פרקליטות המדינה
מח' בג"צים משרד המשפטים.

עתירה לצו מניעה ובקשה לסעד ארעי

לפי סעיף 17 לחוק הבחירות (דרכי תעמולה), תשי"ט – 1959

כב' יו"ר ועדת הבחירות, מתבקש בזאת על ידי העותר, ליתן צו כנגד המשיבים 1-2 (להלן: "המשיבים") "צו המונע ביצוע מעשה עבירה לפי חוק זה", לפי סעיף 17 לחוק הבחירות (דרכי תעמולה), תשי"ט - 1959 (להלן: "חוק דרכי תעמולה") כדלקמן:

א. צו המורה למשיבים 1 ו 2 למחוק מכל מדיה שהיא סרטון תעמולה אשר מפרסם המשיב מס' 1 (להלן: "בן גביר") ברשתות החברתיות, ואשר צולם, ככל הנראה ביום 18.2.26 במתקן של המדינה, אשר סגור בעת הזו לשימוש הציבור

כן יתבקש כב' יו"ר ועדת הבחירות לחייב את המשיבים 1 ו 2 בהוצאות עתירה זו ושכ"ט עו"ד בגינה, וזאת בסכום משמעותי נוכח שמדובר בעבירה חוזרת שלישית לאחר צו מפורש שניתן כבר על ידי כב' יו"ר ועדת הבחירות. עתירה זו מוגשת ללא פניה מוקדמת, כפי שיוסבר להלן.

כמו כן מבוקש כי כב' יו"ר ועדת הבחירות יתן צו ארעי, טרם הדיון בעתירה המורה למחוק את הסרטון, גם זאת מהטעמים שיפורטו להלן.

תמצית

1. ביום 17.3.26 נתקבלה אצל העותר, ובוודאי גם אצל המשיבים ובן גביר, החלטת כב' יו"ר ועדת הבחירות בתב"כ 16/26 בה נקבע ביחס לשני סרטונים שצילם ופירסם בן גביר, במתקן של המדינה, בהם הוא מפרט את עמדתו הפוליטית ביחס ל"עונש מוות למחבלים" כך –

"התוצאה היא שבשני הסרטונים התקיים גם רכיב השימוש בנכסי הציבור. הוסיפו לכך את המסקנה הקודמת בדבר תעמולת בחירות בשניהם – והמסקנה היא שיש ב סרטונים משום הפרה של סעיף 2 א. "

2. לא עברו 24 שעות ממועד ההחלטה, והנה בן גביר מפרסם שוב סרטון אשר צולם בנכס של המדינה, נכס אשר אין לציבור הרחב אפשרות לעשות בו שימוש כעת, כאילו החלטת כב' יו"ר ועדת הבחירות אינה נוגעת אליו.

3. בנסיבות אלו, ישנה חשיבות הן למתן סעד ארעי והן למתן סעד סופי כנגד בן גביר ומשיבה מס' 2 וכן לחייב אותו בהוצאות בסכום משמעותי, נוכח הזלזול הבוטה של בן גביר הן בחוק והן בהחלטות של כב' יו"ר ועדת הבחירות.

היעדר פניה מוקדמת

4. בהתאם להוראות הבחירות (דרכי תעמולה) (סדרי הדין בבקשות ועררים), התשע"ה – 2015, (להלן: **"הוראות הבחירות"**) ראו הוראה 2 (ב) (6), ניתן להגיש עתירה ללא פניה מוקדמת עם הנימוקים לכך.

5. במקרה דנן, כפי שנאמר לעיל ולהלן, פרסם בן גביר סרטון תעמולה במתקן ממשלתי, **פחות מ 24 שעות** מעת שניתנה החלטה המורה לו למחוק סרטון תעמולה באותו עניין (עונש מוות למחבלים) ובאותו הקשר (שימוש במתקן של המדינה).

6. נראה בעליל כי פניה מוקדמת לא תועיל, ונזכיר כי בעתירה שבתב"כ 16/26 נעשתה פניה מוקדמת אשר **לא נענתה**, ולהלכה למעשה יש לראות את ההחלטה שבתב"כ 16/26 בגדר אותה "פניה מוקדמת" שכן חזקה על בן גביר שהיה מודע להחלטה, ובכל זאת בחר מטעמי שלו (ועל כך עוד ראו להלן) לפעול בניגוד להחלטה ולחוק, ולהמשיך להפר את הוראותיו.

בקשה לסעד ארעי

7. הוראה 13 (ג) להוראות הבחירות מסמיכה את כב' יו"ר ועדת הבחירות ליתן סעד ארעי: **"היושב ראש רשאי לתת צו ארעי על יסוד העתירה בלבד..."**

8. בעניין זה נאמר בתב"כ 16/26 כך :

"יתכן גם שבמקרים מתאימים יתאימו סעדים שיפוטיים מסוימים, כמו צווים ארעיים. אפשר שכלים נוספים, בעתירות ומחוצה להן, יסייעו במניעה מוקדמת – או בהפחתה למפרע של התמריץ המקורי לפרסם, בבחינת "יצא שכרו בהפסדו" (משנה), אבות ה, יא – יב) "

9. במקרה שבפנינו, מוצדק, ראוי ונכון ליתן סעד ארעי המורה על מחיקת הסרטון עד לדיון בעתירה, נוכח ההפרה הבוטה של הוראות החוק, נוכח שהדבר נעשה ממש בסמוך להחלטה שיפוטית האוסרת צילום ופרסום דבר תעמולה אשר נעשה במתקן של המדינה.
10. במאזן הנוחות (הרלבנטי לעניין סעד ארעי) לבן גביר לא יגרם כל נזק אם יינתן סעד ארעי, שכן הדבר אינו מונע ממנו להמשיך ולהפיץ את דברי התעמולה הפוליטיים שלו בדרך חוקית ולא דרך הפרת הוראות סעיף 2א לחוק דרכי תעמולה. לעומת זאת, ככל שלא יינתן סעד ארעי, וכפי שנאמר בתב"כ 16/26 עד למתן החלטה סופית, סרטון התעמולה "יעשה את מלאכתו" על אף שמדובר בהפרת הוראות החוק.
11. אשר על כן מתבקש כבי"ר ועדת הבחירות ליתן סעד ארעי כאמור, המורה על מחיקת הסרטון עד להכרעה בעתירה.

זהות הצדדים

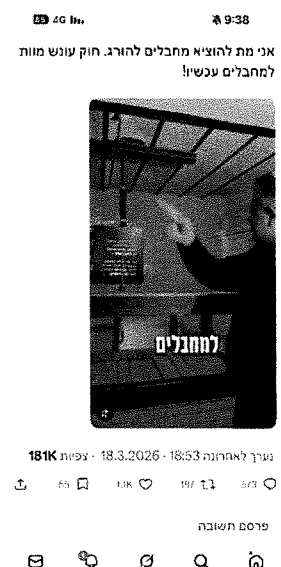
1. העותר הוא אזרח הזכאי להצביע בבחירות לכנסת ה-26.
2. המשיב מס' 1 (להלן: "בן גביר") הוא השר לביטחון לאומי והוא עמוד בראש הסיעה המשיבה מס' 2.
3. המשיב מס' 3 הוא המשרד לביטחון לאומי.
4. המשיבה מס' 4 היא היועצת המשפטית לממשלה.

החלק העובדתי

5. ביום 18.3.26 בשעה 18:53 פרסם בן גביר בחשבון X (לשעבר טוויטר) שלו סרטון אשר צולם במתקן של המדינה, מוזיאון הנמצא בבעלות משרד הביטחון, ראו בקישור זה –

https://x.com/itamarbengvir/status/2034312125150077392?s=12&t=13k2h9W25h_Tv-pKg1l-hA

6. להלן צילום מסך מתוך הסרטון –

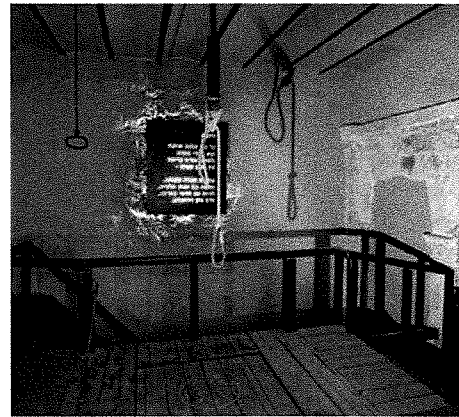

7. הסרטון צולם כאשר בן גביר נמצא על רקע או בפתח חדר הוצאה להורג ובו גרדום, ונאמרים בו הדברים הבאים:

”דובר: השר ראית שאיראנים אומרים שאתה מת

בן גביר: אני מת להוציא מחבלים להורג עונש מוות למחבלים”

8. בסיום הדברים הללו מצביע בן גביר בסרטון על הגרדום שלידו הוא עומד במהלך הצילום.
9. הסרטון כולו צולם במוזיאון אסירי המחותרות ירושלים, אשר שייך ליחידת המורשת והמוזיאונים שבמשרד הביטחון.
10. להוכחת האמור ראו את תמונת חדר הגרדום מאתר מוזיאון אסירי המחותרות, אשר זהה לתמונה שבה נראה בן גביר בסרטון, הנה כאן אחת לידי השנייה:

11. חדר הגרדום האמור, בו צילם בן גביר את הסרטון, הוא כאמור חלק ממוזיאון אסירי המחותרות בירושלים (נציין כי קיים מוזיאון עם שם דומה בעכו).
- מובן הוא כי אין בעתירה זו כדי להתייחס למשמעות של דברי בן גביר, אשר עורך השוואה בין אסירי המחותרות למחבלי חמאס, ובכך שהוא, במובנים לא מעטים, מבזה את זכרם של מי שהוצאו להורג באותו גרדום במסגרת המאבק לתקומת ישראל, תוך עשיית שימוש באותו גרדום ובאתר המבקש להזכירם לשם תעמולה פוליטית בעד עונש מוות למחבלים.
12. מדובר בנכס של המדינה כמוכח מהאמור באתר המורשת והמוזיאונים, אליו כאמור משתייך המוזיאון כאמור שם: **”יחידת המורשת והמוזיאונים במשרד הביטחון מאגדת ומנהלת 10 מוזיאונים, המהווים יחדיו ”מנהרת זמן” למסע מרתק מימי ראשית הציונות...”**
13. אם כן המדובר בנכס של המדינה, אשר נכלל בהגדרות של סעיף 2א לחוק דרכי תעמולה, ועל החרג שלו ראו להלן.
14. כלומר באופן ברור וחד משמעי הסרטון עם דברי התעמולה (ועל כך עוד ראו להלן בחלק המשפטי) צולם בנכס של המדינה.

החלק המשפטי

15. נקדים ונטען, טרם שנגיע למהות התעמולה שיש בסרטון, כי במקרה דנן לא מתקיים החריג שבסעיף 2א (1).

אין תחולה במקרה דנן לסעיף משנה 2א (1)

16. בסעיף 2א (1) לחוק דרכי תעמולה נקבע כי הוראות סעיף 2א לא יחולו במקרה של:

שימוש, בתמורה או שלא בתמורה, באולמות ובמקומות פומביים פתוחים העומדים כרגיל לשימוש כאמור;

17. כפי שנראה להלן, חריג זה לשימוש בנכסי המדינה לא מתקיים במקרה זה.

18. בבג"צ 1094/06 נאמר לעניין זה כך:

"שימוש במקרקעי הציבור כשלעצמו אין בו פסול, כל עוד אין בו כדי שימוש לרעה או ניצול מעמד מיוחד של המשתמש"

[ההדגשה שלי ש.ב.מ.]

19. וכן ראו לעניין זה את החלטת כבי' השופטת (כתוארה אז) חיות בתר"מ 233/20, פסקה 3.

20. במקרה שבפנינו לא מתקיימת ההחרגה של ס"ק 1, שכן כל המוזיאונים של משרד הביטחון סגורים לקהל הרחב נוכח המצב הביטחוני.

21. ראו לעניין זה ההודעה הבאה המופיעה במועד האמור באתר יחידת המורשת והמוזיאונים:

22. כלומר, כאשר המוזיאון שבו צולם הסרטון התעמולה סגור, לפי חוק לקהל הרחב, לא מתקיים התנאי של "העומדים כרגיל לשימוש כאמור" שכן המוזיאון וחדר הגרדום שם צולם הסרטון, אינם עומדים, לעת הזו, לשימוש רגיל של הקהל ושל כל מפלגה אחרת.

23. נדגיש כי אין באמור לעיל ולהלן, כדי לומר כי העותר מסכים כי צילום תעמולה במוזיאון, בימים רגילים, הוא מותר לפי סעיף 2א (1), ויתן בהחלט לטעונו כי גם בעת אחרת הדבר אסור, אך לא בכך עסקינן כאן.

24. נציין כי לפי דיווח של העיתונאים יהושע (ג'וש) בריינר ונעמה ריבה באתר " הארץ" מיום 18.3.26 -**בן גביר צילם סרטון לקידום עונש מוות למחבלים בחדר הנצחה לאנשי המחטרות היהודיות שהוצאו להורג**- קיבל בן גביר אישור מיוחד משר הביטחון לכניסה למוזיאון על אף שלפי הוראות הדין על המוזיאון להיות סגור – ראו בקישור זה – <https://www.haaretz.co.il/news/politi/2026-03-18/ty-article/.premium/0000019d-0288-d65b-abfd-93dc0cec0000>

25. כמובן שאין צורך לקבוע מסמרות בעניין, שכן כאמור בהתאם להודעה המופיעה באתר המוזיאון הוא **סגור לקהל הרחב עקב המצב**, ולכן לטעמנו ברור בנסיבות אלו כי לא מתקיים החריג של ס"ק 1.

26. נציין עוד בהקשר זה. כפי שנאמר בתב"כ 16/26, אחת מהתכליות של האיסור שבסעיף 2א היא "**להבטיח שוויון בין המועמדים בבחירות, כך שבעל תפקיד מכהן לא יהנה מיתרון בגישה למשאבי ציבור**"

27. כאשר בן גביר, מקבל רשות בניגוד לדין, להיכנס – מתוקף היותו שר, בין שבעזרת שר אחר ובין בכל דרך אחרת, למקום הסגור לכל הקהל הרחב, וגם לשאר המתמודדים בבחירות, הרי שנפגע עקרון השוויון.

28. וכן ראו את החלטת כב' השופט (כתוארו אז) עמית בער"מ 2/25 שם נאמר כך :

"במקרים גבוליים יש לבכר את הקביעה שתגביל את האפשרות של מועמדים לעשות שימוש בנכסיה הציבוריים של הרשות לשם הצגה בפני הציבור של פרסומים הנחזים כתעמולה אישית"

29. זאת בהתאם לדברים שכתב זה מכבר כב' המשנה לנשיאה מלצר (ער"מ 11/21) "**אם יש ספק – אין ספק**"

30. אם כך לטעמנו, במקרה דנן יש לקבוע כי סגירת המוזיאון לציבור הרחב, בעת שצולם הסרטון, אינה מאפשרת עוד החלה של החריג שבס"ק (1).

31. עד כאן בעניין החריג.

המדובר בסרטון תעמולה

32. כך קבע כב' יו"ר ועדת הבחירות, לפני יומיים בלבד, בתב"כ 16/26 בדיוק בסרטון בעל תוכן דומה, בהתייחס לסרטון בו בן גביר מדבר על תמיכתו ב"עונש מוות למחבלים".

"הסרטון בענייננו התפרסם בחשבון הפרטי - פוליטי של בן גביר, ולא בחשבון רשמי . בלי להתייחס לתוכן הפרסום, מקומו מצביע על כך שהמסר אינו מטעם המדינה, אלא מטעם בן גביר. אדרבה, אם מתמודד מנכס לעצמו הרתעה או עמדה אחרת מטעם המדינה – אף בכך יש משום טענה לגבי עמדות המתמודד ויכולתו לממש אותן. על כן התכלית החלופית הנטענת – משנית לתכלית הגברה של תעמולת בחירות."

וכן בהמשך :

"בן גביר מוסיף על כך את עמדתו העקרונית בדבר עונש מוות למחבלים. גם בפרסום זה יש משום הבעת עמדות בסוגיות ציבוריות (היחס למחבלים כלואים והדין הראוי להם) , והצגת יכולת להוציא אותה מן הכוח אל הפועל) לכל הפחות בנוגע ליחס למחבלים הכלואים). בדומה לסרטון הראשון – לפנינו תעמולת בחירות, וזו התכלית העיקרית של הפרסום."

33. אם כן יש לומר כי הסרטון נשוא עתירה זו הוא בגדר תעמולה.
34. המדובר כפי שנאמר והוכח לעיל בתעמולה בנכס של המדינה וזאת בניגוד גמור להוראות סעיף 2א לחוק דרכי תעמולה.
35. נציין עוד, ובהתאם למה שנאמר בתב"כ 16/26 בפיסקה 16, לפיה אפשר לבחון: "התנהלות אחרת שניתן לשרטט קשר ענייני בינה לבין הדיון בעתירה" את הדברים הבאים.
36. בן גביר היה מודע במועד צילום ופרסום הסרטון להוראות החוק ולהחלטה שבתב"כ 16/26 (וכן הקודמת לה).
37. אין המדובר כאן באיזו טעות או חוסר תשומת לב של בן גביר, אלא זלזול והתעלמות מודעים ומכוונים הן בהוראות החוק והן בהחלטה שיפוטית.
38. דרך התנהגות זו של בן גביר אינה ייחודית רק להחלטות של כב' יו"ר ועדת הבחירות.
39. ממש באותו יום בו צולם ופורסם הסרטון, נכתבו על התנהלות בן גביר, על ידי שופט בית המשפט המחוזי בירושלים (בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים) בעת"מ 60933-09-25 סבן ואח' נ' השר לביטחון לאומי ואח' הדברים הבאים:

"עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך שהשר אינו פועל למלא אחר פסק הדין באופן שגורר שיהוי נוסף שאינו עולה בקנה אחד עם הקביעות שבפסק הדין. ההתנהלות מעוררת קושי מיוחד בהינתן שמדובר בנושא משרה שלטונית, שר בממשלה, שעליו מוטלת "חובה כפולה ומכופלת" למלא אחר החלטות שיפוטיות..."

מצ"ב העתק ההחלטה מסומנת כנספח 1.

40. זה אם כן לזו העניין. אי הציות לחוק ולהחלטות שיפוטיות אינה בגדר "מעידה חד פעמית" של בן גביר, אלא בגדר "דרך חיים".
41. לאור כל האמור לעיל יתבקש כב' יו"ר ועדת הבחירות ליתן צו מניעה וכן סעד ארעי כאמור ברישא לעתירה זו.
42. כמו כן יתבקש כב' יו"ר ועדת הבחירות לחייב את בן גביר בהוצאות עתירה זו ובסכום משמעותי אשר יוטל עליו אישית, נוכח שהפרת הדין על ידו נעשית זו הפעם השלישית לאחר ותוך הפרה בוטה של החלטות שיפוטיות קודמות בעניין זהה.

43. מצ"ב תצהיר מטעם העותר כתמיכה בעתירה זו.

שחר בן מאיר, עו"ד
העותר

תצהיר

אני הח"מ, עו"ד שחר בן מאיר ת.ז. 055983498, לאחר שהוזהרתי כי עלי לומר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בדין אם לא אעשה כן, מצהיר בזאת בכתב כדלקמן:

1. הנני עורך תצהיר זה כתצהיר תמיכה לעתירה שלי בפני כבי יו"ר ועדת הבחירות נגד השר בן גביר ואחי
2. אני מצהיר כי האמור בסעיפים 1-14 לעתירה הוא נכון וכי האמור בסעיפים 15-42 לעתירה הוא נכון לפי מיטב ידיעתי ואמונתי.

חתימת המצהיר

אישור

אני הח"מ, עו"ד שיר משעל מאשרת בזאת כי ביום 19.3.26 הופיע בפני עו"ד שחר בן מאיר, ת.ז. 055983498, המוכר לי אישית, וכי לאחר שהוזהרתי כי עליו לומר את האמת וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בדין אם לא יעשה כן, אישר את נכונות תצהירו דלעיל וחתם עליו בפני.

שיר משעל, עו"ד
מ.ר. 93272
דרך אבא חבל 12, רמת
עו"ד

1 סמ"ח

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 25-09-60933 סבן ואח' נ' השר לביטחון לאומי ואח'

תיק חיצוני:

לפני כבוד השופט דוד גדעוני

העותרות

1. רפ"ק רינת סבן
2. התנועה למען איכות השלטון בישראל
3. קבוצת ניצבים (ומפכ"לים) בדימוס להגנת המשטרה והדמוקרטיה

נגד

המשיבים

1. השר לביטחון לאומי
2. רב ניצב דניאל לוי, מפכ"ל המשטרה
3. משטרת ישראל
4. היועצת המשפטית לממשלה

החלטה

1. עיינתי בבקשה הדחופה שהגישו העותרות לפי פקודת בזיון בית המשפט (הפקודה או פקודת הבזיון) ובתגובות שהוגשו: תגובת המשיב 1 (השר) ותגובת המשיבה 4 (היועצת המשפטית לממשלה). בשולי תגובת היועצת המשפטית לממשלה הובאה גם עמדת המשיבים 2-3 (המשטרה ומפכ"ל המשטרה) שלפיה הבהירו פעם נוספת כי העותרת 1 (העותרת) ראויה לקידום בדרגה.

2. ביום 9.2.26 ניתן פסק הדין בעתירה שכאן (פסק הדין). בפסק הדין התקבלה העתירה. תוצאת פסק הדין במישור האופרטיבי הייתה כדלקמן:

"נקבע בזה כי על המשיב 1, השר לביטחון לאומי, לאשר את קידום העותרת 1 לדרגת סגן-ניצב, וכי קידום זה יהיה בתוקף מיום 28.4.25 הוא מועד סיום קודם הפו"מ על ידי העותרת. חזקה על המשיב 1 כי יאשר את הקידום בלא דיתוי ובמצב דברים זה לא ראיתי בסיס למתן סעד נוסף או במתכונת רחבה יותר כפי שהתבקש בתשובת המשיבים" (בפסקה 81 לפסק הדין, קו תחתי הוסף).

3. למחרת פסק הדין הגיש השר בקשה לעיכוב ביצוע פסק הדין שבראשה הודיע כי בכוונתו לערער על פסק הדין. הבקשה נדחתה בהחלטה מיום 23.2.26. בהחלטה צוין בין השאר כי ערעור או הודעה על כוונה להגיש ערעור אין בהם כשלעצמם לעכב את הביצוע. עוד נקבע כי עיכוב הביצוע יביא להתמשכות הפגיעה בעותרת 1 (העותרת) שקידומה מעוכב זה למעלה מעשרה חודשים וכי "לא פחות חשוב, עיכוב ביצוע כאמור עלול להעצים את החשש לפגיעה

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 25-09-60933 סבן ואח' נ' השר לביטחון לאומי ואח'

תיק חיצוני:

באינטרס הציבורי שבעצמאות המשטרה ואת החשש ליצירת אפקט מרתיע על גורמי החקירה".

4. אין מחלוקת כי עד היום, בחלוף למעלה מחודש מעת שניתן פסק הדין, השר טרם פעל לקיימו ולא אישר את קידומה של העותרת בדרגה. השר אף הודיע בתגובתו כי אין בכוונתו לאשר את קידומה של העותרת לדרגת סני"צ קודם למיצוי חלוט של ההליך הערעורי על ההחלטה לדחיית הבקשה לעיכוב ביצוע (ס' 2 לתגובה). לשון אחר: השר החליט שלא למלא אחר פסק הדין בשלב זה ולפרק זמן בלתי ידוע. נכון לעת הזו השר טרם הגיש הליך ערעורי בין על פסק הדין בין על ההחלטה בעניין עיכוב הביצוע.

5. בתגובת השר ובתכתובות שבין ב"כ השר לבין ב"כ העותרות שקדמו להגשת הבקשה (נספח 3/ לבקשה) הועלו מטעם השר טענות שונות.

מהטענות עולה כי לשיטת השר הוא רשאי שלא לקיים את פסק הדין עד שלא ימצא את זכותו לערעור. טענה זו אין לקבל. הגשת הליך ערעורי אין בה כשלעצמה כדי לעכב את הביצוע (תקנה 42 לתקנות בתי משפט לעניינים מנהליים (סדרי דין), התשס"א-2000). ביתר שאת, משנדחתה הבקשה לעיכוב ביצוע אין בכך שבכוונת השר להגיש הליך ערעורי כדי לעכב את הביצוע או כדי להצדיק שלא לקיים את פסק הדין. טענת השר חותרת במהותה תחת ההחלטה שניתנה לדחיית הבקשה לעיכוב ביצוע (זאת, אף בהתעלם מכך שככל שהשר סבר שיש בידו עילה לכך היה עליו לפעול להגשת הליך ערעורי מתאים בלא כל דיחוי, ראו והשוו: ע"א 7285/21 סיידה נ' זוהר לי. חברה לבניין ויזמות בע"מ בפסקה 14 להחלטת כבוד השופט י' אלרון (25.4.22); הטענות בדבר הימשכות הבירוקרטיה להסדרת ייצוג השר בהליך ערעורי הועלו באורח סתמי, בלא כל פירוט ביחס למצב הדברים בהקשר זה או לפעולות שנעשו מצד השר לקידום העניין, ואין בהן כדי לשנות).

טענה נוספת של השר נסמכה על כך שבפסק הדין לא נעתר בית המשפט לסעד החלופי כפי שהתבקש בתגובת היועצת המשפטית לממשלה לעתירה גופה. הסעד החלופי שהתבקש היה לקבוע לכתחילה בפסק הדין שככל שהשר יימנע מלקיים את צו בית המשפט ישתכלל המינוי מכוח ההחלטה השיפוטית עצמה. לטענת השר משסעד זה לא ניתן יש בכך כדי ללמד שבית המשפט לא סבר שקיימת דחיפות בקידום העותרת וממילא אין דחיפות שהשר ימלא אחר פסק הדין קודם לחלוף המועדים להגשת הליך ערעורי. גם טענה זו יש לדחות. סעד נוסף כאמור לא ניתן אך משום שהונח, כפי שצוין במפורש בפסק הדין, כי השר – שהוא רשות מרשויות השלטון הכפוף ככל אזרח לחוק ולשלטון החוק – יאשר את הקידום "בלא דיחוי". לשונו ורוחו של פסק הדין היו ברורים. יש לאשר את קידום הדרגה בלא דיחוי. לא

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 25-09-60933 סבן ואח' נ' השר לביטחון לאומי ואח'

תיק חיצוני:

בכדי הוסבר בפסק הדין שצו המורה לשר לאשר את קידום העותרת נדרש "משכל שיהוי נוסף עלול להעצים את החשש לפגיעה בעצמאות המשטרה ובגורמים האמונים על החקירות" (ראו בפסקה 79 סיפא לפסק הדין). העובדה שהשר הזדרז לפנות בבקשה לעיכוב ביצוע כבר למחרת היום בו ניתן פסק הדין תומכת אף היא בכך שברור היה שיש לקיים את פסק הדין בהקדם, ושם השר חפץ שלא לקיימו הוא נדרש להחלטה שיפוטית שתעכב את הביצוע.

6. התוצאה היא שאין לקבל את טענות השר ואין בפיו הסבר מניח את הדעת או הצדקה לכך שטרם פעל למלא אחר פסק הדין, שלשם כך נדרשת פעולה פשוטה – חתימה על מינוי – שניתן להשלימה בתוך זמן קצר (השר לא חלק על כך; אף לא נטען כי מצב החירום מקים קושי בעניין זה).

7. נראה גם שפרק הזמן שחלף מאז פסק הדין אינו מתיישב עם כוונת פסק הדין עם לשונו ורוחו שלפיה תקודם העותרת בלא דיחוי ובלא שיהוי. "בלא דיחוי" אין פירושו עיכוב של למעלה מחודש ימים. לצד זאת יצוין כי אכן בפסק הדין לא נקבע מועד מדויק, תאריך נקוב, שעד אליו נדרש השר לאשר את קידום הדרגה. אף שהשר לא העלה טענה בעניין זה, הרי שנוכח האמור ואך מחמת הספק שמא פסק הדין אינו ברור וחד משמעי דיו בנוגע למועד לביצועו, אפשר שלא היה מקום ליתן סעדי אכיפה כקבוע בסי' 6(1) לפקודת הבזיון לו נתבקשו כאלה. זאת, בהתאם להלכה הפסוקה שלפיה "הליך הביזיון נחשב הליך אכיפה קיצוני" ו"פסק-הדין או הצו שאת אכיפתו מבקשים צריך להיות ברור וחד-משמעי. אין אוכפים מכוח פקודת הבזיון אלא צווים והחלטות שמובנם ברור ושאינם מאפשרים יותר מפירוש אחד. צו שאינו ברור וחד-משמעי אין רואים בהפרתו משום ביזיון בית-משפט" (רע"א 3888/04 שרבט נ' שרבט בפסקאות 9 ו-12 לפסק דינה של כבוד השופטת ע' ארבל (14.12.04)). במצב דברים זה אין צורך להידרש לשאלה אם ניתן לנקוט בהליכים לפי סי' 6 לפקודת הבזיון נגד המדינה על זרועותיה, והשר לא העלה בתגובתו טענות בעניין זה (לסוגיה האמורה ראו למשל, בג"ץ 4293/22 טעימאת נ' מנהל יחידת הפיקוח במינהל האזרחי בפסקה 11 לפסק דינו של כבוד השופט ח' כבוב וההפניות שם (21.8.22)).

8. עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך שהשר אינו פועל למלא אחר פסק הדין באופן שגורר שיהוי נוסף שאינו עולה בקנה אחד עם הקביעות שבפסק הדין. ההתנהלות מעוררת קושי מיוחד בהינתן שמדובר בנושא משרה שלטונית, שר בממשלה, שעליו מוטלת "חובה כפולה ומכופלת" למלא את החלטות שיפוטיות (בג"ץ 2144/20 התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' יושב ראש הכנסת בפסקה 4 להחלטת כבוד הנשיאה א' חיות (25.3.20); בג"ץ 4247/97 סיעת מר"צ בעיריית ירושלים נ' השר לענייני דתות בפסקה 6 (15.12.98)). זאת, אף בלא להידרש לטענת העותרות שלפיה התנהלות השר לאחר פסק הדין – שאליה

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 25-09-60933 סבן ואח' נ' השר לביטחון לאומי ואח'

תיק חיצוני:

הצטרפה הודעתו כי אין בכוונתו לקדם את העותרת בשלב זה – מהווה המשך ישיר להתנהלות שקדמה לפסק הדין שלגביה נמצא כי היא מעלה חשש ממשי לשיקולים זרים תוך העצמת החשש ליצירת אפקט מרתיע כלפי גורמי החקירה ופגיעה בעצמאות המשטרה.

9. במצב דברים זה יש מקום להבהיר את הוראתו האופרטיבית של פסק הדין באופן שלא יותיר עוד ספק, ככל שהיה כזה, ויביא לביצועו של פסק הדין (להבהרת פסק דין במסגרת הליך לפי פקודת הבזיון, ראו בג"ץ 1711/24 התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' שר המשפטים בפסקה 6 להחלטה וההפניות שם (12.12.24)).

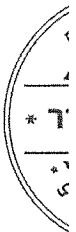
10. נוכח האמור לעיל, בשים לב לזמן שחלף עד כה ולכך שמדובר בפעולה פשוטה שמצריכה אך זמן קצר נקבע כי על השר לאשר את קידומה של העותרת בדרגה וזאת עד ליום 23.3.26. על אף האמור בתגובת השר כי אין בכוונתו לקדם את העותרת ראיתי לקבוע מועד כאמור על מנת לאפשר לשר לפעול כדין ולמלא אחר פסק הדין. לצד זאת, מבלי לגרוע מחובת השר כאמור לעיל, נקבע בזה כי ככל שהשר לא ימלא אחר פסק הדין במועד הנזכר, ישתכלל קידומה של העותרת לדרגת סני"צ מכוח ההחלטה השיפוטית ובתחולה רטרואקטיבית כפי שנקבע בפסק הדין (השר לא העלה בתגובתו טענות קונקרטיות ביחס להוראה משלימה כאמור).

11. השר יישא בהוצאות העותרות ובשכ"ט עורכי דין בקשר עם הבקשה בסך כולל של 2,500 ₪.

12. החלטה זו ניתנה על יסוד הכתובים, משלא התבקשו ולא ניתנו הסעדים המנויים בפקודת הבזיון (ראו ס' 6(2) לפקודה), משלא נדרש בירור עובדתי, ומשלא התבקש אחרת על ידי מי מהצדדים (ראו והשוו: הי"פ (מחוזי ת"א) 21787-03-14 זרון נ' וינברג החלטת כבוד השופטת ר' רונן בלא דיון (7.5.15)).

13. המוכרות תמציא לצדדים.

ניתנה היום, כ"ט אדר תשפ"ו, 18 מרץ 2026, בהעדר הצדדים.

**בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים
מנהליים**

עת"מ 25-09-60933 סבן ואח' נ' השר לביטחון לאומי ואח'

תיק חיצוני:

דוד גדעוני, שופט

